

af den med Holland i 1949 afsluttede overtagelsesoverenskomst.

Den *hollandske* delegerede pegede i sit indlæg på, at man fra hollandsk side havde været af den opfattelse, at overtagelsen ikke omfattede Vest Ny Guinea. Befolkningen dér havde ikke tilknytning til Indonesien. Han omtalte begivenhederne omkring Indonesiens opsigelse af unionen med Holland og af alle de med dette land i 1949 indgåede aftaler. Dette skridt måtte efter hans opfattelse have til følge, at Indonesien ikke længere kunne støtte nogen ret på disse aftaler. Man var fra hollandsk side fremdeles indstillet på at give befolkningen på Ny Guinea ret til selvbestemmelse, når forholdene tillod det, hvilket den indonesiske regering klart havde tilkendegivet ikke at ville.

Der forelagdes af en række afrikanske, asiatiske og enkelte latinamerikanske lande samt Jugoslavien et resolutionsudkast gående ud på, at plenarforsamlingens formand skulle anmodes om at udpege en mægling Kommission (Good Offices Commission) til at bistå ved forhandlinger mellem den indonesiske og den hollandske regering med henblik på at opnå en retfærdig og fredelig løsning i overensstemmelse med FN-pagtens principper og formål. Kommissionen skulle aflægge beretning til næste plenarforsamling.

Den *australske* delegerede kommenterede dette udkast i kritiske vendinger. Han udtalte, at eftersom den indonesiske talsmand havde indtaget det standpunkt, at Vest Ny Guinea ubetinget skulle overdrages til Indonesien, kunne han ikke se, hvad det var for en „fredelig løsning“, der kunne opnås ved forhandlinger. Efter hans — og andres — opfattelse ville det være stridende mod pagten, såfremt FN medvirkede til gennemførelsen af en medlemsstats territoriale krav over for en anden medlemsstat blot under henvisning til, at ønskeligheden af en „fredelig løsning“ af konflikten var blevet påberåbt. Eventuelt kunne sagen henvises til 4. udvalg, der behandlede de forpligtelser, som Holland havde i medfør af pagten som administrerende magt for et ikke-selvstyrende område. Såfremt man mente, at striden var af juridisk karakter, burde den indbringes for den internationale dom-

stol. Den australske repræsentant — og flere andre delegerede med ham — pegede på, at det blev betegnet som „kolonialisme“, når en europæisk nation i fuld overensstemmelse med FN's pagt administrerede et tilbagestående folk og tilmed gav det tilsagn om selvbestemmelse, medens et sådant synspunkt ikke blev anlagt, når der var tale om at en ikke-europæisk magt ønskede at overtage området uden pagtens garantier og uden at spørge om folkets vilje.

Det ovenfor omtalte resolutionsforslag blev ved afstemningen i 1. udvalg vedtaget med 40 stemmer mod 25 (bl. a. de skandinaviske lande, Benelux, Frankrig, Italien, Storbritannien og visse latinamerikanske stater). 10 lande stemte blankt, nemlig USA, som ikke havde taget del i debatten, Finland, Spanien, Tyrkiet og visse latinamerikanske lande.

Ved afstemningen i plenarforsamlingen den 28. februar, hvor to trediedelsreglen som i 1954 blev bragt i anvendelse (se beretning om 9. samling, spalte 866), forkastedes resolutionen, idet 40 stemte for, 25 imod (de samme som ovenfor) og 13 afholdt sig fra at stemme.

13. Udvidelse af sikkerhedsrådet, det økonomiske og sociale råd samt den internationale domstol.

(Dagsordenens punkter 56, 57 og 58).

Spørgsmålet om under hensyn til forøgelsen af antallet af medlemmer i FN at udvide sikkerhedsrådet og det økonomiske og sociale råd samt antallet af dommere i den internationale domstol var sat på dagsordenen efter anmodning af en række latinamerikanske lande og Spanien.

Da det imidlertid viste sig, at der herskede betydelige meningsforskelligheder mellem hovedgrupperne af lande med hensyn til omfanget af den udvidelse, der burde tilstræbes, og den eventuelle fordeling af de nye mandater, nåede sagen ikke frem til afgørelse.

Plenarforsamlingens præsident erklærede den 26. februar 1957, at der syntes at være almindelig enighed om at udsætte behandlingen af disse tre spørgsmål til den 12. plenarforsamling.